

Arrest

nr. 231 892 van 29 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient op 19 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') op 6 februari 2019 bijgestaan door een tolk Spaans en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.2. Op 30 april 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit en bent 32 jaar geleden geboren in de stad Merida.

Uw moeder maakt al van in het begin deel uit van de politieke partij Accion Democratica en organiseerde oppositievergaderingen in jullie huis. In 2002 of 2003 werd u lid van de partij Primero Justicia. In 2006, toen de Mesa de la Unidad Democratica (MUD) werd opgericht, ging u naar de partij Un Nuevo Tiempo. U werkte samen met regionaal coördinator C. R. en werkte tijdens verkiezingen als bijzitter en als coördinator van een kieslokaal.

Op 28 december 2011 trouwde u met W. J. M. M., een politieagent. Omdat hij een overheidsmedewerker was, moest u stoppen met uw politiek werk. Op 19 november 2012 kregen jullie samen een dochter, H. I. M. P..

Op 30 november 2014 schoot uw echtgenoot in zijn hoedanigheid als politieagent een man neer die volledig verlamd raakte. De vader van dit slachtoffer was advocaat en chavist en was betrokken bij de bende van Los Trompas. Er begon een onderzoek naar overmatig geweldgebruik door de politie en er ontstond een oorlog tussen Los Trompas en de politie waarbij een agent de broer van het verlamde slachtoffer vermoordde. Jullie onderbuurvrouw bleek de vrouw te zijn van één van de bendeleden waardoor jullie uit veiligheid verhuisden naar het huis van uw moeder. Jullie bleven daar ongeveer zeven maanden wonen, keerden vervolgens terug naar jullie huis voor één of twee maanden om spullen te verkopen en in september 2015 vertrok u samen met jullie dochter naar Ecuador. Uw echtgenoot werd schuldig bevonden aan machtsmisbruik en kreeg een voorwaardelijke straf en een schorsing bij de politie.

Twee maanden na uw aankomst in Ecuador kwam uw echtgenoot u vervoegen. U ontdekte vijf maanden later echter dat hij een relatie had met iemand anders in Venezuela en jullie gingen uit elkaar. U verbleef drie maanden bij vrienden in Ecuador en hield er twee jobs op na om uw dochter te kunnen onderhouden. In juli 2016 kwamen uw broer A. J. en uw moeder naar Ecuador waar ze u negen maanden lang hielpen met uw dochter. Uw moeder keerde hierna echter terug naar haar huis in Merida omdat ze schrik had dat haar huis zou ingenomen worden. U vroeg alimentatiegeld aan uw echtgenoot maar hij kon dit niet betalen waardoor hij terug naar Venezuela ging om wat zaken te verkopen. Dit lukte niet en jullie startten de echtscheidingsprocedure. In januari 2017 keerde u terug naar Venezuela om de nodige documenten voor uw alimentatie te bekomen. Op 3 maart 2017 ging u definitief terug naar Venezuela en u startte samen met een Bulgaar een handeltje om vanuit het huis van uw moeder bloem te verkopen in bulk. Twee maanden na de oprichting, in oktober 2017, kreeg u bezoek van de commandant van een legereenheid die uw vergunning introk nadat chavistische wijkleiders hen gezegd hadden dat jullie tot de oppositie behoren.

Op 16 augustus 2018 reed u samen met uw dochter van uw huis naar de gemeente El Vija toen u aangereden werd door een camionette. Jullie gingen aan de kant en de mannen in de camionette riepen kwaad naar u waar de vader van uw dochter was terwijl ze een wapen op uw dochter richtten. U knikte en de mannen reden weg. U wilde aangifte doen van dit voorval maar op het politiekantoor zeiden ze u om op een andere dag terug te komen. U ging naar uw moeder thuis en bleef er twaalf à vijftien dagen lang binnen. U begon nek- en rugpijn te krijgen dus ging u naar het ziekenhuis waar vastgesteld werd dat u een whiplash had en uw linkerarm bezeerd had. U contacteerde vervolgens uw ex-echtgenoot om te vragen wie de mannen konden zijn die u hadden aangereden.

Hij vertelde u dat het misschien door de operatie in november 2014 was. U vroeg uw ex-echtgenoot of u terug naar Ecuador kon gaan maar hij raadde dit af omdat zijn vijanden wisten dat hij in Ecuador leefde. U kwam niet meer buiten behalve in de wagen van uw vader en verliet Venezuela op 29 september 2018. U reisde via Colombia en de Dominicaanse Republiek naar België waar u aankwam op 2 oktober 2018 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 19 oktober 2018.

In januari 2019 scheidde u officieel van uw echtgenoot.

U vreest dat u en uw dochter bij terugkeer naar Venezuela door de bende van Las Trompas gedood zullen worden indien u hen het adres van uw ex-echtgenoot niet geeft.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel paspoort neer, het origineel paspoort van uw dochter, de aangifte die u deed bij de politie, een medisch attest over uw fysieke problemen, de afwezigheidsattesten van uw ex-echtgenoot bij de politie, uw geboorteakte, uw huwelijksakte,, de geboorteakte van uw dochter, uw diploma, een migratiedocument van uw ex-echtgenoot, een röntgenfoto van uw rug en nek, een kopie van de politiebade van uw ex-echtgenoot, een bevestiging van uw lidmaatschap bij Un Nuevo Tiempo, de ontslagbrief van uw ex-echtgenoot, een inschrijvingsbewijs van een auto, de oprichtingsakte van het bedrijf van u en uw Bulgaarse zakenpartner, drie krantenartikelen waarin uw ex-echtgenoot vermeld wordt, de beslissing van de politie om uw ex-echtgenoot te schorsen, een attest van de tijdelijk arbeidsongeschiktheid van uw ex-echtgenoot, de aanvraag en toekenning van een wapenvergunning en documenten die bevestigen dat uw ex-echtgenoot toestemt met het verzoek om internationale bescherming van jullie dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw vrees zou voortkomen uit een schietincident van uw ex-echtgenoot op 30 november 2014 (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 06/02/2019, p. 14). Hierdoor zouden uw ex-echtgenoot en u problemen kennen met de bende Los Trompas (CGVS, p. 14). Uw kennis over de personen binnen deze bende die u zou vrezen blijkt echter bijzonder beperkt te zijn. De namen van de drie criminelen van deze bende die betrokken waren bij de operatie van uw ex-echtgenoot kent u niet. U kan slechts zeggen dat u het niet meer zo goed weet en dat ze K. of J. ofzo heten (CGVS, p. 15). Dit is des te verbazend aangezien later tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat deze namen voorkomen in één van de artikels die u neerlegt (CGVS, p. 22) en deze niet eens overeenkomen met de namen die u eerder zei. Zelfs de namen van uw onderburen, waarvan de man volgens u één van de drie criminelen was waardoor u ook thuis niet veilig zou zijn (CGVS, p. 15) kent u niet. U hoorde na het auto-ongeval dat één van de politieagenten de broer van het originele slachtoffer vermoord had maar ook diens naam moet u schuldig blijven (CGVS, p. 16).

U weet evenmin wie van deze bende er op uit zou zijn om uw ex-echtgenoot te doden (CGVS, p. 17) en welke andere agenten er het land ontvluchtten ten gevolge van deze operatie (CGVS, p. 14). Aangezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht wordt dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees, tast het loutere feit dat u niet eens de identiteit van de personen van deze bende kent de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aan.

Overigens is uw gedrag en het gedrag van uw ex-echtgenoot niet in overeenstemming met een vrees voor vervolging in Venezuela. U beweert dat u naar Ecuador ging uit vrees voor de problemen van uw ex-echtgenoot (CGVS, p. 5). Amper anderhalf jaar later, in januari 2017, keerde u terug naar Venezuela om documenten te bekomen voor uw echtscheidingsprocedure (CGVS, p. 12, 17). Twee maanden later verlieten u en uw dochter Ecuador en vestigden jullie je opnieuw in Venezuela. Dit relativeert de ernst van uw vrees op dat moment sterk. Uw ex-echtgenoot bleef bovendien nog vijftien dagen lang in jullie huis in Venezuela om zaken te verkopen (CGVS, p. 5) en keerde ook terug naar Venezuela om nog wat zaken te verkopen (CGVS, p. 13, 17). Uw bewering dat hij niet kan terugkeren omdat hij vermoord zou worden (CGVS, p. 16) kan dan ook niet overtuigen.

Bovendien slaagt u er absoluut niet in om aannemelijk te maken dat u omwille van de operatie van uw echtgenoot zelf bedreigd werd. Uw verklaringen over uw auto-ongeval zijn immers volkomen onwaarschijnlijk en in tegenstrijd met de aangifte bij de politie hiervan die u neerlegt.

U beweert dat de drie personen die u aanreden een wapen op uw dochter richtten en vroegen waar uw ex-echtgenoot zich bevond. U knikte gewoon waarna deze personen wegreiden (CGVS, p. 13, 19). Op de aangifte bij de politie staat echter vermeld dat het om twee personen ging (CGVS, p. 21), wordt niets vermeld over een wapen (CGVS, p. 21) noch dat deze mannen op zoek waren naar uw ex-echtgenoot (CGVS, p. 20). Dat uw verklaringen in deze aangifte zo afwijken van uw latere verklaringen bij het CGVS doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis en dan vooral van het feit dat dit ook maar iets zou te maken hebben gehad met de problemen van uw ex-echtgenoot. Uw uitleg na confrontatie, dat de politie het niet opschreef omdat wapens verboden zijn in Venezuela (CGVS, p. 21) houdt geen steek. De werkwijze van deze mannen houdt al evenmin steek: deze mannen vroegen u naar het adres van uw ex-echtgenoot, u zei helemaal niets maar knikte wel en vervolgens gingen ze weg zonder iets verder te ondernemen of te zeggen (CGVS, p. 23). Na deze gebeurtenis hoorde u niets meer van deze mensen en ook uw familieleden hebben geen problemen ondervonden na uw vertrek (CGVS, p. 24). Indien deze mannen u werkelijk wilden bedreigen of onder druk zetten om het adres van uw ex-echtgenoot te bemachtigen is het onbegrijpelijk dat zij nadat u hiertoe toestemde gewoon weggingen zonder meer. U maakt dan ook geenszins aannemelijk dat u en uw dochter bedreigd werden door deze bende omdat zij op zoek zouden zijn naar uw ex-echtgenoot.

Tot slot moet er nog op gewezen worden dat u aanhaalt dat u en uw jongere broer altijd zullen lastig gevallen worden omwille van de politieke activiteiten van jullie moeder (CGVS, p. 8). U nuanceert de zwaarwichtigheid hiervan echter door te stellen dat het niet zo ernstig was (CGVS, p. 8, 24) en dat het nooit echt bedreigingen voor uw leven waren (CGVS, p. 24). Het is niet aannemelijk dat u louter door de beweerde politieke activiteiten van uw moeder dan ook ernstige problemen zou kennen. Bovendien geeft u aan dat uw moeder zelf geen problemen heeft gekend in Venezuela (CGVS, p. 9) behalve een voorval waarbij jullie huis bekogeld werd met stenen in het jaar 2007 (CGVS, p. 9). Uw moeder is overigens in juli 2016 voor negen maanden naar Ecuador gegaan om u te helpen met uw dochter, om vervolgens gewoon terug naar haar eigen huis terug te keren uit vrees dat het zou ingenomen worden omdat het achtergelaten werd (CGVS, p. 13). Dat jullie dan twaalf jaar na het bekogelen van jullie huis plotsklaps wel problemen zouden kennen door deze activiteiten, is niet aannemelijk. U geeft ook nog aan zelf politiek actief te zijn geweest en legt een document neer ter bevestiging van uw lidmaatschap bij Un Nuevo Tiempo. Er kan maar weinig geloof worden gehecht aan uw politieke betrokkenheid. Zo heeft u het in eerste instantie verschillende keren over de Voluntad Popular wanneer u zegt dat uw moeder naar deze partij ging en zegt u dat u zelf ook bij de Voluntad Popular actief was vanaf het moment dat de MUD opgericht werd in 2006 (CGVS, p. 8). Later zegt u dat u bij Un Nuevo Tiempo ging maar dat dit hetzelfde is als de Voluntad Popular (CGVS, p. 10), hetgeen niet correct is zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan uw dossier, en nog later zegt u dat u eigenlijk van in het begin Un Nuevo Tiempo bedoelde (CGVS, p. 11). Dit alles overtuigt geenszins, te meer daar de MUD pas opgericht werd in 2008 waardoor uw tweevoudige verklaring dat u in 2006 bij de oprichting van de MUD bij Un Nuevo Tiempo ging niet mogelijk is. De waarde van het document dat u hierover neerlegt is bovendien enorm relatief gezien het een kopie met duidelijk gekopieerde hoofding betreft. Daarbij kan nog opgemerkt worden dat zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw politieke activiteiten, u zelf aangeeft dat de laatste keer dat u deelnam aan manifestaties in het jaar 2012 was (CGVS, p. 12) en de laatste keer dat u meehielp tijdens de verkiezingen de strijd tussen Capriles en Maduro in 2013 was (CGVS, p. 11). Opnieuw is het niet aannemelijk dat u na jarenlang in Venezuela geen problemen te hebben gehad zes à zeven jaar later bij terugkeer naar Venezuela plots wel problemen zou kennen hierdoor.

Uit dit alles moet geconcludeerd worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en dat u op basis van de aangehaalde asielmotieven geen reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U heeft een diploma hoger onderwijs en werkervaring in Venezuela bij de beurs, de Nationale Bank, een verzekeringskantoor en een laboratorium (CGVS, p. 3). Uw moeder woont nog steeds in uw ouderlijk huis (CGVS, p. 6) en uit niets blijkt dat u niet zou kunnen rekenen op haar hulp bij terugkeer. Uw broer studeert momenteel in Ecuador hoger onderwijs hetgeen eveneens wijst op een zekere welstand (CGVS, p. 7). Verder startte u een onderneming met uw Bulgaarse zakenpartner en zou deze laatste nog steeds van plan zijn in Caracas deze zaak op te starten eens het klimaat goed zit (CGVS, p. 19). Deze Bulgaar hielp u met het betalen van uw ticket (CGVS, p. 13) en uw moeder bezit nog steeds uw aandelen in dit bedrijf om uw ex-echtgenoot buitenspel te zetten in de echtscheidingsprocedure (CGVS, p. 18). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. De paspoorten, geboortekarten, huwelijksakte, diploma, inschrijvingsbewijs van uw wagen, de oprichtingsakte van uw bedrijf en de toestemming van uw ex-echtgenoot voor het verzoek om internationale bescherming van jullie dochter hebben enkel betrekking op uw identiteit en uw professionele activiteiten in Venezuela die in deze beslissing niet ter discussie staan. De nieuwsartikelen, afwezigheidsattesten van uw ex-echtgenoot, politiebadge, ontslagbrief, schorsingsbrief, attest arbeidsongeschiktheid, aanvraag wapenvergunning, de toekenning van deze vergunning voor uw ex-echtgenoot en het migratiedocument van uw ex-echtgenoot zeggen niets over de concrete gevolgen voor uw persoonlijke veiligheid. Wat betreft de röntgenfoto en het medisch attest die u neerlegt, kan hooguit besloten worden dat u een whiplash heeft gehad, hetgeen uiteraard niets zegt over een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar Venezuela. De aangifte bij de politie en de bevestigingsbrief van uw lidmaatschap bij Un Nuevo Tiempo werden reeds aangehaald ter weerlegging van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Verzoekster stelt dat zij *"ernstige bedreigingen voor vervolgingen [heeft] ondergaan in haar land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een context van erge politieke zowel als economische crisis in Venezuela, waar de onveiligheid ook verontrustend is. Verzoekster heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst omwille van het feit dat ze bedreigd werd wegens het feit dat haar echtgenoot door de georganiseerde en gewapende Bende ("Los Trompas") vervolgt wordt »*. Zij argumenteert haar stelling als volgt.

Met betrekking tot de onveiligheid wijst verzoekster er op dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld geworden is en dat de recente *"COI Focus Venezuela – Situation sécuritaire"* van april 2019 bevestigt dat dit nog steeds het geval is. Zij citeert een aantal paragrafen uit de COI Focus van april 2018 waaruit blijkt dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon zijn geworden en dat verschillende gewapende benden geweld plegen in absolute straffeloosheid. Voorts zijn er *"collectivos"* die als *"véritable groupe paramilitaire du Vénézuéla"* worden beschreven (COI Focus, p. 17) en blijkt uit de COI Focus van april 2019 (p. 9) dat zij gesteund zijn door de regering en dat, hoewel zij in het begin werden gecontroleerd door de regering, de regering geen controle meer heeft over hun activiteiten (met verwijzing naar New-York Times, *"Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président"*, April 22, 2017).

Met betrekking tot de gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie stelt verzoekster dat leden van de oppositie, zowel als gewone betogers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld van de politie tegen burgers melden.

Zij wijst er op met verwijzing naar de COI Focus van april 2019 (p. 14) en Amnesty International, *"Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro"*, van 20 februari 2019 dat sinds 2014 meer dan 12.400 mensen werden gearresteerd wegens deelname aan manifestaties en dat buitengerechtelijke executies; intimidatie en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers gewoon geworden zijn in Venezuela. Zij stelt dat verschillende betrouwbare bronnen melden dat *"mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden zowel als hun familie leden"* (met verwijzing naar Human Rights Watch, *"Venezuela: Suspected Plotters Tortured – Military Officers, Family Members Detained and Abused"* van 9 januari 2019). Verder verwijst zij naar pagina's 21, 23 en 24 van de *"COI Focus Vénézuéla – Situation sécuritaire"* van 20 april 2018 om aan te tonen dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoedelijke leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun *"onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is"* en dat ook mensenrechten verdedigers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld. Verder betoogt zij dat sinds 2017 burgers *"niet langer door gewone rechterlijke systeem [worden] beoordeeld, maar door militaire rechtbanken"*.

Met betrekking tot de *"recente politieke veranderingen en erge spanningen"* wijst verzoekster er op dat uit recente bronnen blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is en dat *"de politieke situatie zeer gespannen is en absoluut onvoorspelbaar"*. Zij wijst er verder op dat de regering van Nicola Maduro ordetroepen heeft ingezet bij de grens met Colombia en Brazilië *"om te voorkomen dat de humanitaire levering gebracht door de Amerikaanse militairen naar Venezuela gebracht wordt"* (met verwijzing naar The Guardian, *"US aid for Venezuela arrives in Colombia but delivery uncertain"* van 17 februari 2019); dat *"volgens de verklaringen van de Secretary of State van de*

Verenigde Staten Mike Pompeo zijn de dagen van Nicolas Maduro geteld, wat de mogelijkheid van een militaire interventie van de USA opnieuw aanduidt" (met verwijzing naar BBC News, "Venezuela crisis: President Maduro's d'ays numbered – Mike Pompeo" van 24 februari 2019) en dat Rusland op 25 maart 2019 meerdere militaire vliegtuigen met troepen en uitrusting naar Caracas heeft gestuurd waardoor het "risico op een militaire confrontatie dus [blijft] bestaan".

Met betrekking tot de situatie van terugkeerders naar Venezuela wijst verzoekster er op dat uit de laatste COI Focus "Le retour des ressortissants Vénézuéliens" van 10 januari 2019 blijkt dat er geen betrouwbare informatie is over de situatie van gedwongen terugkeerders maar dat meerdere bronnen bevestigen dat "sommige terugkeerders, bijzonder diegene die hun oppositie openlijk geuit hebben, vervolgd worden en problemen ondervinden bij terugkeer", maar dat deze COI Focus helaas niet aan het administratief dossier wordt toegevoegd "(hoewel het al sinds januari 2019 toegankelijk werd voor de CGVS) en is niet beschikbaar online (de raad van verzoeksters heeft dit Coi in een ander dossier lezen kunnen)".

Met betrekking tot de erbarmelijke socio-economische situatie voert verzoekster aan dat de situatie de laatste maanden verslechterd is en door de COI Focus van 2018 als een complexe en urgente humanitaire situatie met een alarmerend aantal doden wordt gekarakteriseerd. Het verzoekschrift citeert een aantal rapporten die volgens verzoekster duidelijk aangeven dat het "de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt". Verzoekster wijst hieromtrent ondermeer op het feit dat "over 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed [is]" (met verwijzing naar COI Focus "Vénézuëla - Situation sécuritaire" van 20 april 2018, p. 34); dat "bijna 90% van de Venezolaanse bevolking onder de armoegrens [leeft]" (met verwijzing naar The New Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point" van 22 februari 2019); dat er herhaaldelijk langdurige stroom tekorten zijn (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basis diensten) waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt (met verwijzing naar BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom" van 9 maart 2019) en dat "de publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer niet meer [werken]" (met verwijzing naar COI Focus, p. 45). Verder stelt verzoekster dat "vrouwen en kinderen bijzonder hard getroffen [worden] door ondervoeding" en dat schoolbezoek van kinderen vermindert wegens de moeilijke situatie (met verwijzing naar The Washington Post, "Childhood disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation" van 28 mei 2019) en verwijst naar de COI Focus van 2018 met betrekking tot "het gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel, en over het verschijnen van eerder uitgeroeide ziekten" (COI Focus, p. 40-41). Verder wijst verzoekster er op dat "de regering bovendien [weigert] om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten" (met verwijzing naar The Guardian, "US Aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain" van 17 februari 2019). Verzoekster leidt daaruit af dat "in geval van terugkeer, zij dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden [zou] lijden, wat met een schending van artikel 3 EVRM overeenstemt".

Zij citeert vervolgens met het oog op subsidiaire bescherming rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en stelt dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekster Venezolaans is en dat verzoekster door de actuele onveiligheid en de vernederende levensomstandigheden in Venezuela een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest"). Verzoekster is van mening dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft en betoogt het volgende over de motieven van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de verklaringen van verzoekster over het schietincident van haar ex-echtgenoot in 2014 en het feit dat haar kennis over de benadeelden van Los Trompas beperkt is stelt zij dat zij "heeft uitgelegd dat de bedreigingen tegen haar een haar dochter het gevolg zijn van de schietincident waarbij haar echtgenoot een bendelid verlamd heeft. Ze was zelfs niet betrokken bij dit incident. De benadeelden bedreigen haar omdat ze haar ex echtgenoot zoeken (de vader van haar dochter). We benadrukken dat de CGVS inderdaad het schietincident op zich, nog de functie binnen de politie van de ex echtgenoot van verzoekster niet betwist. Ook zijn ontslag wegens machtsmisbruik van de politie wordt niet betwist. Dit duidt aan dat de verklaringen van verzoeker geloofwaardig zijn. Verzoekster kent de namen van de bende leden niet omdat ze zelfs niet betrokken was bij het incident.

Zoals ze uitgelegd heeft, heeft haar ex echtgenoot haar niet alles in details verteld. De bende leden gebruiken trouwens, zoals gebruikelijk in Venezuela, niet hun echte namen, maar bijnamen.” Ze voegt er aan toe dat ze “ook de naam van haar onderbuurvrouw (wie met een lid van de bende getrouwd was), [niet] kent omdat, zoals ze uitgelegd heeft, ze nooit met haar sprak”.

Wat betreft het feit dat het CGVS meent dat het gedrag van verzoekster niet overeenstemt met een vrees voor vervolging omdat ze anderhalf jaar na het schietincident en de aanval op haar echtgenoot teruggekeerd is naar Venezuela stelt verzoekster dat ze “nochtans [heeft] verklaart dat ze juist wegens de vervolgingen tegen haar echtgenoot in 2014 Venezuela voor Ecuador verlaten heeft. Haar verblijf in Ecuador wordt niet betwist. Ze heeft uitgelegd dat ze toen terug keren moest naar Venezuela (na 1,5 jaar), omdat ze documenten nodig had voor haar echtscheidingsprocedure. Ze kon inderdaad niet alleen voor haar dochter zorgen, en moest dus alimentatie geld op gerechtelijke wijze aan haar ex echtgenoot vragen (CGVS p12,17). Ze is bovendien niet terug gekeerd naar haar oud huis, maar is bij haar moeder gaan wonen. De beslissing meldt ook dat haar ex echtgenoot 15 dagen na het schietincident in Venezuela verbleef voordat hij vertrok. Verzoeker heeft echter verklaard dat hij iets tijd nodig had om hun zaken te verkopen, om de reis betalen te kunnen (CGVS p15, 17). Ze heeft ook uitgelegd dat hij zich verstopte en verkleed, om te vermijden dat de bande leden hem herkennen zouden kunnen. Hij heeft bovendien op illegale manier, over het land, Venezuela verlaten, m niet tegen gehouden te worden bij de grens overstek.”.

Met betrekking tot het feit dat het CGVS het niet geloofwaardig vindt dat verzoekster bedreigd zou zijn omwille van het schietincident waarin haar echtgenoot betrokken was stelt verzoekster dat “[t]en eerste wordt haar verweten dat ze uitgelegd heeft dat ze door 3 personen aangereden werd, en dat ze een pistool op haar dochter richtten, terwijl er op de aangifte van de politie 2 personen vermeld worden, zonder referentie tot de pistool. Verzoekster bevestigt dat de politie in Venezuela vaak samen werkt met de criminele banden (wat door objectieve bronnen supra bekrachtigd wordt), en benadrukt dat het onprofessioneel gedrag van de Venezolaanse politie niet haar schuld is. Ze kon trouwens niets over haar echtgenoot vertellen bij de politie, sinds hij gedeserteerd is en als verrader beschouwd wordt. Het vermelden van de oorzaak van de problemen zou haar alleen nog meer problemen hebben gebracht. Bovendien was ze door de aanval zeer nerveus tijdens haar aangifte. Verder meent de CGVS ook dat de werkwijze van de mensen die haar bedreigd hebben niet logisch is, omdat ze haar niet opnieuw aangevallen hebben (na de eerste keer). Ze heeft echter uitgelegd dat ze knikte toen ze haar zeiden om hen de adres van haar ex echtgenoot te geven, als teken dat ze zich over de adres informeren zou. Ze durfde niets meer zeggen omdat haar dochter aanwezig was. Verzoekster heeft ook duidelijk verklaard dat ze zich na de aanval thuis verstopte, en dat ze niet meer naar buiten ging zonder bijzondere veiligheid maatregelen te nemen.”

Aangaande de politieke activiteiten van verzoekster en haar moeder wenst verzoekster te verduidelijken “dat er een misverstand was met de tolk was, en ze betwist dat ze verklaard heeft dat de partijen “Nuevo Tiempo” en “Voluntad Popular” dezelfde partij waren. Ze bevestigt ook dat haar moeder altijd actief geweest is binnen de oppositie (wat de CGVS niet betwist), en benadrukt dat de regering nu alleen op vermoeden van banden met de oppositie mensen arresteert en detineert (wat door objectieve bronnen supra bevestigd wordt). Hun huis werd bovendien als een bekogeld. »

Tenslotte betwist verzoekster de bewering van het CGVS volgens dewelke ze niet in mensonwaardige omstandigheden zou leven in geval van terugkeer naar Venezuela. Zij stelt dat de beslissing zich beperkt tot het vaststellen dat “verzoekster een diploma heeft en werkervaring, dat haar broer in Ecuador studeert, en dat ze een zaak voerde. Echter heeft verzoeker uitgelegd dat de vergunning voor haar zaak door de overheden ingetrokken werd (CGVS p 12), en dat haar broer op illegale wijze in Ecuador verblijft en dat hij werken moet om voor zich zelf zorgen te kunnen (CGVS p7). Ze hebben ook tijdens een afspraak in de kantoor van hun raad verklaard dat het moeilijk of onmogelijk zou zijn om opnieuw werk vinden te kunnen, of om haar zaak opnieuw te starten aangezien de financiële crisis in Venezuela. Hoewel de CGVS bovendien zonder twijfel op de hoogte is van de ruisachtige inflatie in Venezuela, blijkt hij absoluut geen rekening ermee te houden, hoewel dit voor vele burgers ondervoeding betekent (zie in bijlage The Guardian, “Life’s a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent”, 25/06/2018).” Verzoekster verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 januari 2019 waarin de beslissing van de commissaris-generaal vernietigd wordt omdat de “situatie turbulent en onvoorspelbaar van aard is”. Zij stelt dat de beslissingen van de commissaris-generaal in deze zaken zich baseerde op de COI Focus “Venezuela. Situation sécuritaire” van 20 april 2018 en dat de Focus in het administratief dossier echter niets vermeldt over de actuele socio-economische situatie.

Ze stelt dat dit een *“indicatie is, op zijn minst, dat de situatie zich niet verbeterd heeft. Verschillende objectieve (zie hierboven) bronnen bevestigen dat de socio-economische omstandigheden in Venezuela nog steeds precarie en ernstig verontrustend zijn.”*. Verzoekster besluit dat de *“argumentatie en redenering van verweerder niet overtuigend [is] en niet draagkrachtig gemotiveerd”* en dat bovendien *“verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekster en de beschikbare informatie [heeft] behandeld”*.

Verzoekster vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en haar te erkennen als vluchteling; in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te hervormen en verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het CGVS terug te sturen voor bijkomend onderzoek, onder meer, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie, en de erge onveiligheidssituatie.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. Aanstelling BJB;
3. UNHCR, *"Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn"*, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>;
4. New-York Times, *"Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président"*, April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>;
5. VOA News, *"Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship"*, 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>;
6. Committee to Protect Journalists, *"Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press"*, 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-withanother.php>;
7. The Guardian, Fernando Albân: *"UN to investigate death in custody of Venezuelan politician"*, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-deathvenezuela-opposition-politician-custody>;
8. Human Rights Watch, Venezuela: *"Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro"*, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hungerpunishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-undernicolas-maduro/>;
9. RTBF, Venezuela: *« Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire »*, 09/02/2019, https://www.rtbf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-dautoriser-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094;
10. Human Rights Watch, Venezuela: *"Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused"*, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>;
11. The Guardian, *"US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain"*, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>;
12. BBC News, Venezuela crisis: *"Président Maduro's 'days numbered'"* – Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>;
13. The New-Yorker, *"Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point"*, 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-foodcrisis-reaches-a-breaking-point>;
14. BBC News, *"Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom"*, 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-4750472222>;
15. The Washington Post, *"Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a génération"*, 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disruptedvenezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-6136-11e9-bf24-db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b4523.

2.2.2. Verwerende partij legt op 14 juni 2019 een nota met opmerkingen neer dd. 12 juni 2019 met in bijlage de COI Focus *“Le retour des ressortissants vénézuéliens”* van 10 januari 2019 en op 6 januari 2020 een aanvullende nota dd. 3 januari 2020 waarin een internetlink is opgenomen naar de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna ‘Asielprocedure richtlijn’), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna ‘Kwalificatie richtlijn’) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *“M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General”* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatie richtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatie richtlijn

voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Volgens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De kern van het vluchtrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat.

Verzoekster was gehuwd met een politieagent die op 30 november 2014 een man neerschoot die daarbij volledig verlamd geraakte. Het slachtoffer en diens vader waren betrokken bij een bende, genaamd Los Trompas, volgens verzoekster een oude en zeer bekende bende in Merida. Door middel van een valse getuigenis van een taxichauffeur werden een aantal agenten beschuldigd van buitensporig gebruik van wapens en moordpoging. Ook werd een andere agent beschuldigd van de moord op de broer van het slachtoffer van verzoeksters ex-echtgenoot. Omwille van dit probleem is verzoekster samen met haar dochter in 2015 naar Ecuador vertrokken, waar zij een werkvisum voor onbepaalde duur had en waar zij twee maanden later vergezeld werden door verzoeksters echtgenoot, waarvan zij later scheidde. Daarna hebben haar moeder en broer haar achterna gereisd maar omdat haar moeder nog een huis had in Venezuela en er geruchten waren dat achtergelaten huizen in beslag genomen werden, is verzoekster samen met haar broer en moeder en dochter na anderhalf jaar in Ecuador te hebben verbleven, teruggekeerd naar Venezuela. Daar had ze gedurende een jaar een redelijk rustig leven tot op 16 augustus 2018 verzoekster door een wagen werd gevolgd en aangereden, waarop enkele mannen uitstapten en riepen dat ze de vader van haar dochter moest opgeven en een wapen richtten op haar dochter. Toen ze knikte dat ze het zou doen, zijn de mannen terug ingestapt en weggereden, waarna ze klacht indiende bij de politie. Na overleg met haar ex-echtgenoot, die haar afraadde terug naar Ecuador te gaan omdat de bende wist waar hij was, verliet verzoekster Venezuela op 29 september 2018. Verzoekster is ook lid van de politieke partij Un Nuevo Tiempo, waarvoor ze tijdens verschillende verkiezingen bijzitter en coördinator van een kieslokaal was en stelt altijd te zullen lastig gevallen te zullen worden omwille van de politieke activiteiten van hun moeder.

2.4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier en de stukken aangebracht door de partijen, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst geen geloof gehecht aan de bewering van verzoekster dat haar vrees voor vervolging voortvloeit uit het schietincident waarbij haar ex-echtgenoot betrokken was op 30 november 2014, omwille van het feit dat ze de namen van de betrokken benedeleden niet kent terwijl deze namen worden vermeld in de artikels die verzoekster zelf neerlegt en ook de naam van haar onderbuur, die volgens verzoekster lid was van de bende die haar ex-echtgenoot zocht omwille van hogergenoemd schietincident. De Raad stelt vast dat verzoekster, gevraagd naar de namen van de drie benedeleden van Los Trompas die haar ex-echtgenoot zouden belagen antwoordt *“ik het weet het niet goed meer. K., J. of zo, ik begroette mijn burens enkel met goeiendag en onze onderburens daar had ik nooit veel vertrouwen in omdat zij niet echt vast werk bleken te hebben. Ik herinner mij wel nog dat zij een kind hadden en dat kind begroette ons wel. Ze waren met 3 maar de politie kon er maar 2 vatten, de 3^e ken ik zeker de naam niet van want hij kon vluchten”* (gehoorverslag CGVS, p. 15). Aan het einde van het gehoor stelt verzoekster *“Dit is het artikel over die criminelen, hun namen staan er in “A. van 22j” was degene die onder ons woonde (leest af) en diegene die verlamd raakte heette “K. J. S. van 29j”* (gehoorverslag CGVS, p. 22).

Uit het administratief blijkt dat verzoekster een persartikel heeft neergelegd in de publicatie Pico Bolivar van 1 december 2014 waarin beide namen worden vermeld. Aangenomen mag worden dat het dit artikel is waarnaar het gehoorverslag verwijst. Daar waar de Raad kan aannemen dat het feit dat verzoekster niet op de hoogte is van de namen van de drie benedeleden, niet noodzakelijk een bewijs is van de ongeloofwaardigheid van haar beweringen, nu het schietincident zelf en de betrokkenheid van haar ex-echtgenoot niet betwist worden in de bestreden beslissing, kan *in casu* verzoekster niet volstaan met te stellen dat ze *“de namen van de bende leden niet [kent] omdat ze zelfs niet betrokken was bij het incident”* en dat *“haar ex-echtgenoot haar niet alles in details vertelt”*. Het feit dat verzoekster eerst twee namen noemt die gelijkenis vertonen met de namen die ze op het einde van het gehoor afleest van een artikel dat ze zelf heeft neergelegd, wekt op zijn minst de indruk dat ze weinig interesse betoont voor en weinig kennis heeft van de concrete omstandigheden van het schietincident, terwijl haar vluchtmotieven hier voornamelijk, zoniet uitsluitend op gebaseerd zijn.

Verder stelt de bestreden beslissing terecht dat het feit dat verzoekster na anderhalf jaar in Ecuador te hebben verbleven terugkeerde naar Venezuela eerst om documenten te bekomen voor haar echtscheidingsprocedure en twee maanden later om zich opnieuw in Venezuela te vestigen met haar dochter, de ernst van haar vrees sterk ondermijnt. De Raad stelt vast dat verzoekster verklaart dat zij na haar terugkeer naar Venezuela *“gedurende een jaar ongeveer een redelijk rustig leven [had]”* tot het incident op 16 august 2018 (gehoorverslag CGVS, p. 13), terwijl zij al die tijd een bedrijfje runde met een Bulgaarse zakenpartner in de stad waar zij voorheen woonde en dus blijkbaar gedurende die hele periode niet gevisieerd werd door de benedeleden.

Ook de omstandigheden waarin zij naar Ecuador vertrok in 2015 doen twijfels rijzen bij haar verklaring dat het schietincident de directe aanleiding was voor haar vertrek nu zij er legaal verbleef met een werkvisum voor onbepaalde duur (gehoorverslag CGVS, p. 7) en er onmiddellijk aan de slag ging in een 4 sterren hotel en haar ex-echtgenoot pas later naar Ecuador vertrok *“omdat hij op een legale manier verlof probeerde te verkrijgen van de politie maar de autoriteiten lieten niemand toe”* (gehoorverslag CGVS, p. 6). De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift enkel haar eerdere verklaringen bevestigt dat zij vanwege de vervolgingen tegen haar echtgenoot in 2014 naar Ecuador is getrokken en na anderhalf jaar is teruggekeerd omdat ze documenten nodig had voor haar echtscheidingsprocedure en dat haar echtgenoot zich heeft verstoppt en verkleed om te vermijden dat de bende leden hem zouden herkennen. Verzoekster slaagt er niet in de fundamentele twijfels omtrent de directe aanleiding van hun vertrek naar Ecuador weg te nemen nu zij enkel haar verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS bevestigt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op goede gronden geen geloof hecht aan het verband dat door verzoekster gelegd wordt tussen het auto-ongeval waarvan zij en haar dochter het slachtoffer werden op 16 augustus 2018 en het schietincident waarbij haar ex-echtgenoot betrokken was in 2014. De Raad kan het CGVS bijtreden waar het stelt dat *“[d]e werkwijze van deze mannen houdt al evenmin steek: deze mannen vroegen u naar het adres van uw ex-echtgenoot, u zei helemaal niets maar knikte wel en vervolgens gingen ze weg zonder iets verder te ondernemen of te zeggen (CGVS, p. 23). Na deze gebeurtenis hoorde u niets meer van deze mensen en ook uw familieleden hebben geen problemen ondervonden na uw vertrek (CGVS, p. 24). Indien deze mannen u werkelijk wilden bedreigen of onder druk zetten om het adres van uw ex-echtgenoot te bemachtigen is het onbegrijpelijk dat zij nadat u hiertoe toestemde gewoon weggingen zonder meer. U maakt dan ook geenszins aannemelijk dat u en uw dochter bedreigd werden door deze bende omdat zij op zoek zouden zijn naar uw ex-echtgenoot.”* Het feit dat de aanvallers zomaar genoeg zouden nemen met een hoofdbeweging van verzoekster strookt niet met het beeld dat verzoekster tracht op te hangen van een zeer gevaarlijke bende en dat zij koste wat het kost het adres van haar ex-echtgenoot trachtten te bekomen. Waar zij verklaart te vrezen dat zij haar en haar dochter zouden vermoorden indien ze hen het adres niet zou geven (gehoorverslag CGVS, p. 24) stelt de Raad vast dat zij tegelijk poneert dat haar ex-echtgenoot haar afraadde naar Ecuador terug te komen *“omdat ze al wisten dat hij daar zat”* (gehoorverslag CGVS, p. 15) en dat tijdens het incident van augustus 2018 *“ze zeiden dat ze wisten waar hij was maar niet precies”* (gehoorverslag CGVS, p. 19). Het feit dat verzoekster na het ongeval verder ongemoeid werd gelaten en dat de bendeleden geen andere drukingsmiddelen gebruikten om het exacte adres van haar ex-echtgenoot te weten te komen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoeksters betoog dat het auto-ongeval tot doel had haar onder druk te zetten om het adres van haar ex-echtgenoot te geven. De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift haar verklaringen hieromtrent tijdens het gehoor bij het CGVS herhaalt en wat betreft de door het CGVS vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen over het auto-ongeval en het door haar neergelegde document van aangifte bij de politie enkel verwijst naar het feit dat de politie in Venezuela vaak samen werkt met de criminele benden en benadrukt dat het onprofessioneel gedrag van de Venezolaanse politie niet haar schuld is. Dit volstaat niet om de vaststellingen inzake het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen omtrent de bedreigingen tijdens het auto-ongeval te weerleggen. Waar het verzoekschrift stelt dat ze niets kon vertellen over haar echtgenoot bij de politie omdat hij gedeserteerd is en als een verrader beschouwd wordt, stelt de Raad vast dat ze, geconfronteerd met het feit dat ze verklaarde dat ze het bij de aangifte bij de politie gehad heeft over haar man, maar dat de klacht hierover niets vermeldt aanvankelijk stelt *“[i]k denk dat ik het wel zei, mag ik eens kijken”* (gehoorverslag CGVS, p. 20) maar slechts na lectuur van de aangifte stelt dat *“dan hebben ze het niet overgeschreven”* en dat *“er staat zelfs niet in dat ze een wapen op mijn dochter richten”* (gehoorverslag CGVS, p. 21). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster blijkbaar niet op de hoogte was van de inhoud van het door haar neergelegde document, wat verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondermijnt, zeker nu dit in strijd is met haar aanvankelijke verklaring over wat ze precies vertelde tijdens de aangifte bij de politie.

Tenslotte kan de Raad het CGVS bijtreden waar het stelt dat het niet aannemelijk is dat zij louter door de politieke activiteiten van haar moeder ernstige problemen zou kennen nu verzoekster zelf verklaart dat de problemen die het gezin hiervan ondervond niet zo ernstig waren en dat haar moeder zelf er geen problemen door kreeg (gehoorverslag CGVS, p. 9). Verder stelt de bestreden beslissing terecht dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan verzoeksters politieke betrokkenheid. De Raad stelt vast dat tijdens het gehoor bij het CGVS, verzoekster op de vraag *“[d]aarjuist zei u dat het Voluntad Popular was, is dat een fout, is dat dezelfde partij?”*, antwoordt *“Het is un nuevo tiempo, het is hetzelfde”* en vervolgens *“Het is altijd Un Nuevo Tiempo geweest sorry, Voluntad is nu in de mode daarmee”*

(gehoorverslag GGVS, p. 10-11). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster wel degelijk beweerde dat beide partijen hetzelfde zijn. Verzoeksters verduidelijking dat er een misverstand was met de tolk en dat ze betwist dat verklaard heeft dat Nuevo Tiempop en Voluntad Popular dezelfde partijen waren overtuigt niet in het licht van de duidelijke bewoordingen in het gehoorverslag. De Raad stelt ook vast dat verzoekster de motieven van het CGVS dat de MUD pas in 2008 werd opgericht waardoor verzoeksters tweevoudige verklaring dat ze in 2006 bij de oprichting van MUD zich aansloot bij Un Nuevo Tiempo niet mogelijk is en dat het document dat ze hierover neerlegde een kopie met duidelijk gekopieerde hoofding betreft niet betwist.

Verzoeksters stelling dat objectieve bronnen aantonen dat de regering nu ook op basis van een louter vermoeden van banden met de oppositie mensen arresteert en detineert kan in deze niet nuttig worden aangehaald nu aan verzoeksters politieke betrokkenheid weinig geloof kan worden gehecht en dat in elk geval verzoekster zelf verklaarde dat zij voor het laatst in 2012 deelnam aan een manifestatie tegen het regime. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing terecht stelt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster na jarenlang in Venezuela geen problemen te hebben gehad zes à zeven jaar later bij terugkeer naar Venezuela plots wel problemen zou kennen hierdoor.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt

blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, C-465/07, *"Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie"*, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (*Ibid.*, punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36), Zo stelt het Hof dat uit "artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" (*ibid.*, punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden" en dat "de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

"a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade".

"hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst" (*ibid.*, punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld" en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is.

Tevens dient het risico betrekking te hebben "op een bepaald soort schade" (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Voor zover verzoekster zich baseert op de door haar aangebrachte elementen inzake haar vrees voor vervolging omwille het schietincident waarbij haar ex-echtgenoot betrokken was om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, kan de Raad volstaan met de vaststelling in punt 2.4.3. van dit arrest dat zij geen vrees voor vervolging aannemelijk maakt aangezien haar verklaringen niet geloofwaardig zijn.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene sociale en economische situatie in Venezuela om ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt zij in essentie, met verwijzing naar de hoger geciteerde bronnen dat "het de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt", dat meer dan "80 % van de Venezolaanse bevolking ondervoed [is]" en "bijna 90% van de Venezolaanse bevolking onder de armoedegrens [leeft]" ; en dat "vrouwen en kinderen bijzonder hard getroffen [worden] door ondervoeding". Verder bekritiseert verzoekster de bestreden beslissing op dit punt door te stellen dat het CGVS zich beperkt tot het vaststellen dat verzoekster een diploma heeft, dat haar broer in Ecuador studeert en dat ze een zaak voerde, terwijl zij heeft uitgelegd dat de vergunning voor haar zaak door de overheden ingetrokken werd en dat haar broer op illegale wijze in Ecuador verblijft en dat hij moet werken om voor zichzelf te kunnen zorgen. Zij stelt dus samengevat dat de levensomstandigheden en perspectieven voor haar dermate slecht zijn en precair blijven dat niet kan verwacht worden dat zij terugkeert naar haar land.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

In het licht van hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie volgens dewelke artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn in wezen overeenkomt met artikel 3 van het EVRM en bij de uitlegging van dit artikel rekening wordt gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’), herinnert de Raad vooreerst aan de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, par. 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM, *J.K. e.a. v. Sweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. V. The United Kingdom*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Sweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. France*, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Russia*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italy* [GC], nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkey*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkey*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. Belgium and Greece*, 21 januari 2011, nr. 30696/09, § 254 ; EHRM, *Sufi en Elmi v. the United Kingdom*, 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, § 283 ; EHRM, nr. 60367/10, *S.H.H. v. the United Kingdom*, 29 januari 2013, nr. 60367/10, §§ 76 en 92).

De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking. Uit de informatie aangebracht door het CGVS in haar aanvullende nota blijkt dat het Maduro regime voedselprogramma's gebruikt als politiek wapen om de Venezolaanse bevolking te manipuleren en te controleren en dat ondanks de ongeziene economische en humanitaire crisis, het regime buitenlandse hulp blijft afwijzen en bewust een beleid voert dat de economie enkel verder ondergraaft (zie CSIS, *"The Maduro Diet: Food v. Freedom in Venezuela"*, July 9, 2018). Verder worden arme gezinnen disproportioneel geraakt door de crisis in Venezuela leeft 92% van de bevolking in armoede, waarvan 61% in extreme armoede, terwijl de distributie van voedseldozen via het CLAP systeem zeer onregelmatig is.

Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in een dergelijke situatie zal terechtkomen in geval van terugkeer naar Venezuela. De Raad stelt met het CGVS vast dat verzoekster volgens haar verklaringen de studie bedrijfsbeheer heeft voltooid aan de universiteit en onder meer heeft gewerkt voor een labo en voor een bank alvorens zij naar Ecuador vertrok (gehoorverslag CGVS, p. 3) waar zij een huis huurde en werkte in een hotel tot eind februari terug naar Venezuela kwam (gehoorverslag CGVS, p. 5). Zij verklaart samen met haar ex-echtgenoot een appartement te hebben gebouwd bovenop het huis van de moeder van haar ex-echtgenoot, dat zij na de problemen van haar ex-echtgenoot 7 maanden hebben doorgebracht bij verzoeksters moeder en tegelijk de huur van hun huurhuis bleven betalen (gehoorverslag CGVS, p. 15) en dat haar moeder een gepensioneerde leerkracht is die nog steeds in het ouderlijk huis woont en dat haar vader een taxichauffeur is (gehoorverslag CGVS, p. 6) en stelt ter terechtzitting dat zij nog steeds contact heeft met hem en dat zijn wagen is gestolen. Verzoekster legt ook documenten neer van een bedrijf dat zij heeft opgericht samen met een Bulgaarse zakenpartner (stuk 16) dat voedsel invoerde vanuit Colombia, maar dat hun vergunning werd ingetrokken (gehoorverslag CGVS, p. 11). Zij stelt dat ze haar aandelen in het bedrijf overgeheveld heeft aan haar moeder zodat zij op het document als voornaamste aandeelhouder staat om zo te beletten dat haar ex-echtgenoot daar ook voordeel zou uit halen omdat ze op dat ogenblik nog niet gescheiden waren (gehoorverslag CGVS, p. 18). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op goede gronden stelt dat *"[u]it uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt"*.

De geciteerde bronnen die verzoekster bijbrengt met betrekking tot de socio-economische situatie in Venezuela zijn niet van aard om deze vaststelling van de Raad om te buigen. Zij liggen in de lijn van het hoger geschetste beeld van een land dat economisch geïmplodeerd is zoals dat al blijkt uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt en werd bijgebracht door het CGVS. Bovendien stelt de Raad vast dat de informatie die wordt aangehaald door verzoekster betrekking heeft op algemene informatie zonder dat geconcretiseerd wordt op welke manier deze informatie betrekking heeft op de individuele situatie van verzoekster. Waar verzoekster stelt dat het *"moeilijk of onmogelijk zou zijn om opnieuw werk te kunnen vinden of om haar zaak opnieuw op te starten gezien de financiële crisis in Venezuela"* en in algemene termen stelt dat de geciteerde bronnen bevestigen dat de *"Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau heeft bereikt, zonder een vooruitzicht op verbetering van de situatie"*, toont zij niet in concreto aan dat zij zal blootgesteld worden aan een mensonwaardige situatie, zeker niet in het licht van bovenstaande vaststellingen inzake haar familiaal netwerk en professionele en financiële voorgeschiedenis.

2.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C-285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

2.5.4. De Raad stelt vast dat uit de door de partijen aangebrachte landeninformatie blijkt dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.7. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de CGVS op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.8. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET